

ни панделки, каквито той продаваше на селскитѣ момичета. Или сякашъ нѣкой е взелъ френче и го е наболъ тукъ-таме срѣдъ листага. Червени цвѣтове, свѣтнали на слънцето като кръвъ, като рана. Дѣдо Василъ усѣща, че сърдцето му пакъ се свива. Още малко и той ще разбере защо му става мжно, но той не иска да разваля спокойствието си, не иска да чопли стари рани. Погледътъ му отново се отмѣстя къмъ кжщитѣ насреща, минава на цѣфналитѣ овошки, слиза къмъ зеленитѣ върби по дола и най-после се спира отново въ двора на Митя Арнаутина. Грѣятъ на слънце червенитѣ като кръвъ цвѣтове на нара. Оная черна, лоша мисль, пакъ се присламчва въ ума на дѣда Василя, той иска да я отпжди, тя пакъ иде — сжщо като натрапничава муха, която колкото повече я пждишъ, толкозъ повече иска да кацне на носа ти.

Дѣдо Василъ разкършва ржце, прозява се високо. Искане да се залисане, иска да мисли за друго. Снема калпака си и го слагане на колѣнетѣ си — възъ челото му падатъ посивѣли сплъстени коси, къмъ темето му се вижда голѣма колкото яйце буца. Той туря калпака си, става, отива до тезгяха, каточе имане работа, връщане се и пакъ сѣдане до вратата. Повече не гледане къмъ селото насреща, а се заглежда въ земята.

Единствениятъ човѣкъ, който бѣше прекраниль прага на кръчмата му тази сутринь, бѣ-